

Islandský
thriller
roku

SIGURÐARDÓTTIR

VERSA

KÖRIST

V LEDOVÉ PUSTINĚ ČIHÁ SMRT

 metafora

V nehostinných podmínkách islandské ledové pustiny se ztratí čtyřčlenná skupinka turistů. Co je přimělo vyrazit za tak drsných podmínek zcela mimo civilizaci? A proč opustili bezpečí stanu takřka na záhřev? Záchranářka Johanna a její kolegové z pátracího týmu jsou povoláni do akce a narážejí na velice podivné stopy.

Na osamocené radarové stanici na pobřeží Stokksnes mezitím dochází k nevysvětlitelným, hrůzu nahánějícím událostem. Rudá kaluž krve uprostřed nedotčeného sněhu, dětská botička pohřbená desítky let pod zemí, život dobrovolně ukončený v mořských vodách hluboké skalní průrvy.

Sníh nepřestává padat a tajemných událostí přibývá, jako by je mrazivé počasí přitahovalo...

Po skončení série *Freyja & Huldar* přichází Yrsa Sigurðardóttir s děsivě obrazným příběhem plným bizarních nevysvětlitelných jevů, zasazeným do neopuštěnější islandské divočiny, ze které bez ohledu na počasí ucítíte mráz pod kůží.

„Děsivý islandský horor, při němž si okoušete nehty hrůzou.“

- Politiken

Yrsa Sigurðardóttir

KOŘIST

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

Poslední rituál

Mrazivé světlo

Žhavý hrob

Led v žilách

Ohnivý anděl

Plavba smrti

Pamatuji si vás všechny

SÉRIE FREYJA A HULDAR

DNA

Černá díra

Katarze

Poprava

Panenko

Ticho

SIGURÐARDÓTTIR

VARSA
KÖRIST

Přeložila Lucie Korecká

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2020

First published with the title *Bráðin* in 2020

by Veröld Publishing, Reykjavík

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Lucie Korecká, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-710-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-709-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-201-1 (print)

*Mimořádné poděkování za pomoc si zaslouží:
Sigurjón Björnsson a Guðmundur Ólafsson z radarové stanice
na Stokksnesu. Jóhann Hilmar Haraldsson, komisař kriminální
policie v Höfnu. Laufey Guðmundsdóttir ze společnosti
Glacier Journey. Ásgeir Erlendsson a Ásgrímur L. Ásgrímsson
z Pobřežní stráže. Bryndís Bjarnarson z obecního úřadu
v Hornafjörðu. Gunnar Ásgeirsson a Hjalti Þór Vignisson
z akciové společnosti Skinney-Þinganes.*

*Tato kniha je literární fikce. Všechny postavy a události jsou
autorským výtvořem a s výše jmenovanými osobami
a společnostmi nemají nic společného. Za veškeré chybné údaje
nese odpovědnost autorka. Místní obyvatelé,
kteří se v Hornafjörðu vyznají, mohou narazit na údaje,
které byly pro potřebu dějové zápletky záměrně upraveny.
Horská chata Thule je smyšlená.*

*Knihu věnuji svému otci,
Sigurðu B. Þorsteinssonovi.*

VÝSLOVNOST OSOBNÍCH JMEN

Þ – jako anglické „th“ ve slově „think“

ð – jako anglické „th“ ve slově „this“

ö – jako německé „ö“ ve slově „öffnen“

Osobní jména

Jóhanna – Jouhana

Þóri – Þouri

Erling – Ertling

Dröfn – Dröpn

Bjólf – Bjoulv

Hauk – Höjk

Ágústa – Augusta

Rannveig – Ranvejg

Místní jména

Stokksnes – Stohksnes

Lónsöræfi – Lounsörajvi

Hornafjörð – Hortnafjörð

Vatnajökul – Vahtnajökul

Höfn – Höpn

Lónssveit – Lounssveit

Stafafellsfjöll – Stavafetlsfjötli

Múlaskáli – Múlaskauli
Eskifell – Eskifetl
Fljótsdalshérað – Fljoutsdalshjérað
Geldingafell – Geldingafetl
Kollumúlavatn – Kotlumúlavahtn
Leirás – Leirus
Egilsstað – Ejilsstað

Poznámka redakce:

Z důvodu zachování autentičnosti textu ponecháváme v překladu z islandštiny místní názvy a jména osob s originálními islandskými znaky.

PROLOG

Žena na schodech u vchodových dveří nevypadala tak, jak si ji Kolbein představoval, když s ní telefonoval. Hluboký hlas se nehodil k její útlé postavě a svěžímu vzhledu. Očekával vyžilou osobu s cigaretou v koutku úst a placatkou vodky v kapse.

Dáma stojící před domem však podle všeho pila spíš špenátovou šťávu než alkohol a pravděpodobně nekouřila. Jakmile se ale představila, nebylo pochyb, že právě ona mu tehdy volala.

„Promiňte, že to tak trvalo. Prostě jsem dřív neměla cestu do města.“ Podala mu papírovou krabici. Když ji převzal, připadal mu její obsah těžký. Asi byla plná knih. „Našli jsme ji na půdě, za hromadou starých zbytků izolace. To je určitě důvod, proč jste ji při vyklízení domu přehlédli.“

Kolbein se omluvil, že s bratrem podkrovní nekontrolovali důkladněji. Žena si odfrkla a ujistila ho, že to nevádí. Sama prý zapoměla v kolárně bicykl, když se s manželem stěhovali z bytu do domu Kolbeinova otce. Takové věci se zkrátka stávají.

Krabice byla celá zaprášená, a tak ji Kolbein odložil. Na obou stranách měla natištěnou značku margarínu, který už se neprodával, a Kolbein si ani nepamatoval, že by ho

dřív vídal v obchodech. Krabice musela být zabalená před několika desítkami let.

Žena si zjevně najednou na něco vzpomněla. „Jo, ještě mám jednu věc. Nevím, jestli vás nějak potěší, ale nechtěla jsem ji jen tak vyhodit.“ Vytáhla z kapsy bundy průhledný sáček a podala mu ho. Uvnitř ležel jakýsi nevelký, hnědý, těžko rozpoznatelný předmět. „Je to bota. Našli jsme ji, když jsme na podzim kopali před terasou. Možná patřila vám nebo vašemu bratrovi.“

Při bližším pohledu byla přes průhledný igelit zřetelně vidět hnědá šněrovací kožená dětská botička, ale nedalo se s jistotou poznat, jakou barvu měla původně. Možná bývala kdysi sněhobílá. Přinejmenším tkaničky barvu určitě změnilly a zahnědly od hlíny, kde bota celé roky ležela.

Bez ohledu na barvu však pro botu platilo totéž, co pro onu značku margarínu: Kolbein ji nikdy předtím neviděl. To ovšem nemuselo nic znamenat. Velikost odpovídala dítěti sotva staršímu než tři nebo čtyři roky. Z té doby si Kolbein vůbec nic nepamatoval, takže botička klidně mohla být jeho. V každém případě musela patřit buď někomu z jejich rodiny, nebo nějakému dítěti, které k nim přišlo na návštěvu. Dům postavili jeho rodiče a Kolbein pochyboval, že by bota už byla zahrabaná v hlíně na pozemku, když ho získali.

Vzhlédl a podíval se ženě do očí. „Děkuju. Je to zajímavá věc.“ Měl dojem, že se zatvářila zklamaně, když jí o tom archeologickém nálezu neřekl nic bližšího. Asi očekávala nějaké vyprávění o tom, jak se botička ztratila, ale on se o žádný takový příběh podělit nemohl. Pokusil se to napravit: „Určitě ji tenkrát hledali. Dřív nikdo neměl oblečení a bot na rozdávání.“ Obracel sáček v ruce

a botu si prohlížel. „Jak se sakra vůbec dostala pod zem? Na zahradě už dávno bujely rostliny, když jsme s bratrem začali běhat.“

Žena přikývla. „Ano, je to zvláštní. Ale ne až tolik. Našli jsme ji u vlnkového stožáru. Nejspíš spadla do jámy vykopané pro podstavec a nikdo si toho nevšiml.“ Pohlédla na něj s ustaraným výrazem. „My jsme ten stožár odstranili. Doufám, že vám to nevadí.“

„Jistěže ne,“ usmál se. „Dům teď patří vám a můžete s ním nakládat, jak uznáte za vhodné. A navíc se nedá říct, že by naše rodina někdy byla ze stožáru kdovíjak nadšená. Hlavně mámě se nelíbil. Jednou se zmínila, že vlnku vyvěsili jenom jedinkrát, a to ještě na půl žerdi. Nesvěřila se, při jaké to bylo příležitosti, ale každopádně pryč do táty pořád hučela, ať dá ten stožár pryč.“

Žena si ulehčeně oddechla. „Chápu, že se mu do toho nechtělo, když ho sám postavil. Na odstranění podstavce, toho barelu naplněného betonem, jsme potřebovali menší jeřáb.“

To Kolbeina nepřekvapilo. Jeho otec byl známý tím, že svou práci neodbývá. Na moři ani na souši. Postavil stožár tak, aby odolal všem myslitelným bouřím – a nejspíš i těm nemyslitelným.

Prohodili spolu ještě pár vět, aby řeč nestála. Kolbein se zeptal, jak se jí líbí v Höfnu, a ona odpověděla, že je tam naprosto spokojená. Zajímala se, jestli nemá v úmyslu se na východ někdy vrátit, ale on řekl, že nic takového neplánuje. Už se z něj dávno stal městský člověk, protože se do města přestěhoval už jako dítě, když se jeho rodiče rozvedli.

Tím náměty k rozhovoru vyčerpali. Jejich cesty se protnuly pouze v souvislosti s prodejem domu Kolbeinova

otce. Při zařizování prodeje se bratři s manželským párem nesetkávali, veškerou komunikaci zprostředkovával realitní makléř. Celý proces by možná proběhl rychleji, kdyby mu věnovali větší pozornost, ale to pro ně nehrálo příliš důležitou roli. Otec po sobě zanechal poměrně velký majetek, a tak bratři na zpeněžení nemovitosti po rozdělení pozůstalosti nespěchali. Jejich jediným úkolem tedy nakonec bylo prodej potvrdit a podepsat papíry. Otec byl po smrti a matka sice ještě žila, ale na domě žádný vlastnický podíl neměla. Na tom však stejně nezáleželo, protože trpěla demencí a většinu běžných úkonů nevládala. Kdyby měla podepsat kupní smlouvu, nevěděla by, kterým směrem obrátit pero. Pokud by vůbec ještě dokázala napsat své jméno.

Po krátké odmlce ze sebe Kolbein vysoukal, že by ji rád pozval na kávu, ale ona s díky odmítla, protože ji čekala dlouhá cesta a potřebovala hned vyrazit, aby jela ještě za světla. Znovu jí tedy poděkoval za krabici i za botu a rozloučili se.

Díval se za ní, jak odchází, a když nasedala do auta, zamával jí ze dveří. Potom za sebou zavřel a v ruce stále ještě držel sáček. Žena se zachovala moc hezky, když botičku rovnou nevyhodila, ale v podstatě byla jen otázka času, kdy to udělá sám. Na hromadění starého haraburdí si nepotrpěl a dětská botička, která roky ležela zahrabaná v zemi, spadala přesně do této kategorie.

Možná by ale udělala radost bratrovi, zvláště pokud patřila jemu. Ani jeden z nich si toho z pozůstalosti moc neponechal, protože k otcovým věcem ani nábytku neměli žádný silný citový vztah. Když se s mámou odstěhovali do Reykjavíku, stýkali se s ním jen zřídka, a proto si s jeho domem spojovali málo vzpomínek. Uvědomili si to, tepr-

ve když se společně vydali na východ, aby dům vyklidili, a rozhodli se většinu zařízení prodat nebo vyhodit. Takhle jedna krabice a dětská botička představovaly skoro stejné množství věcí, jako si tenkrát nechali.

Kolbein vytáhl botu ze sáčku. Z vysušené kůže ucítil slabou vůni hlíny. Bota byla na omak tvrdá a rozvázaná tkanička ztuhlá, skoro jako by v ruce držel sádrový odlitek. Obracel ji na všechny strany, ale nic mu nepřipadalo povědomé. Teprve když se podíval na vnitřní stranu, vybavila se mu vzpomínka z dětství. Nad patou si všiml plátěné cedulky, jaké maminka vlepovala nebo přišívala do jeho i bratrova oblečení až do doby jejich dospívání. Cedulky se jménem měly zajistit, že se oblečení vrátí domů, kdyby ho někde ztratili nebo zapomněli.

Bota tedy nejspíš patřila Kolbeinovi nebo jeho bratrovi. Zkusil jmenovku očistit a doufal, že pod nánosem hlíny odhalí červenou výšivku, ale neviděl nic. Uvolnil zašněrovanou tkaničku a pod ní se objevila původní barva kůže. Ta Kolbeina zaskočila – jestli se nemýlil, botička byla růžová. To znamenalo, že rozhodně nepatřila jemu ani bratrovi. Teď už sice většina lidí přestávala vybírat barvu oděvu podle pohlaví dítěte, pro generaci jeho rodičů však nic takového neplatilo. A už vůbec ne pro jeho otce. Pro toho by nepřipadalo v úvahu, aby jeho synové nosili růžové boty. Byl výrazně starší než máma a také o dost konzervativnější.

Jak to, že maminka přišla jmenovku do boty nějaké cizí holčičky? Bylo téměř vyloučené, že by to udělal někdo jiný. Jejich máma takhle označovala oblečení jako jediná, ostatní matky jména jenom psaly fixem, pokud vůbec. To zjistil proto, že si je kvůli tomu spolužáci ve škole dobírali. Jiné matky měly zjevně na práci důležitější věci než sedět

a ručně vyšívát jména svých dětí na cedulky, jako to dělala jeho máma.

Probudila se v něm zvědavost. Rozhodl se, že zkusí jmenovku namočit a hlínu z ní odstranit. Pokud byl nápis na cedulce skutečně vyšitý, mohlo by se mu podařit ho přechíst.

Když botu pral, stékala z ní do dřezu hnědá voda. Konečně se mu zdálo, že dokáže rozeznat plastické obrysy nápisu; prsty už ho začínaly bolet. První písmeno bylo nepochybně S. Následovalo buď a, e, nebo o, potom l, dvě nečitelná písmena a na konci pravděpodobně r. Najít dívčí jména na šest písmen začínající na S a končící na r mu netrvalo dlouho. V seznamu jmen na internetu tomu odpovídala pouze dvě: Salvör a Sólvör.

Kolbein botu odložil.

Salvör.

Jméno mu připomínalo cosi z minulosti, ale ať se snažil sebevíc, vzpomínka mu stále unikala a nedovedl si ji vybavit. Připadalo mu, jako by se pokoušel chytit do ruky dým, a vzdal to.

Položil botu na kraj dřezu a díval se, jak do výlevky stéká hnědá voda. Měl zvláštní pocit a snažil se vytěsnit z mysli všechno, co s tím jménem mohlo nějak souviset. Většinou se mu osvědčilo, když se přestal soustředit na to, co mysl nedokázala uchopit. Pak se vzpomínka najednou vynořila, jako když přiběhne dítě, které o vás nejeví zájem, dokud nezačnete předstírat, že si ho nevšímáte. Tentokrát to však nepomohlo.

Zazvonil mu telefon. Volala ošetřovatelka z ústavu, kde pobývala máma. Oznamovala mu, že se má urychleně dostavit, protože jeho matka nejspíš prodělala srdeční infarkt a není jisté, jak to s ní dopadne.

Mámin život už se dávno ani zdaleka nepodobal tomu, jak si své bytí představuje zdravý člověk, a v posledních měsících to s ní navíc šlo rychle z kopce. Přesto z celého srdce doufal, že takový telefonát ještě nepříjde. Napřed jen cosi vykoktal, potom se vzpamatoval a prohlásil, že okamžitě vyrazí na cestu.

„Dáte vědět svému bratrovi?“

Kolbein přitakal. Než ošetřovatelka zavěsila, dodala ještě: „A své sestře. Vaší matce velice záleží na tom, aby také přišla. Je jí už dost těžko rozumět, ale tohle od chvíle, kdy se to stalo, pořád opakuje. Tak prosím sestru určitě informujte.“

„Sestru?“

„Ano,“ odpověděla ošetřovatelka poněkud zmateně. „Salvör. Vaše matka chce vidět svoji dceru Salvör.“

Nikde ani stopy po člověku. Všechno zahaloval zářivě bílý netknutý sníh. Nezahlédli jediného živého tvora a ani je to příliš nepřekvapovalo – v takové pustině by v nynějších mrazech přežilo jen málokteré zvíře. O tom se přesvědčili na vlastní oči, když cestou objevili mrtvou ovci. Byla skoro celá zavátá a kůži vyčnívající zpod sněhu pokrývaly zmrzlé chuchvalce vlny. Ovce, které se z této oblasti nepodařilo na podzim zahnat do ohrad, nemohly dopadnout dobře. Byl to ponurý pohled, takže se u ní dlouho nezdrželi. V nastalé situaci už pro to ubohé zvíře stejně nemohli nic udělat.

Uprostřed pláně stál působivý dřevěný srub. Vybledlý nátěr pamatoval lepší časy, dřív bývala barva určitě sytější a povrch méně matný. Navzdory ošumělému vzhledu však budova ostře kontrastovala se svým okolím. Mechově zelená a hnědočervená ve sněhobílém světě.

Jóhanna se zaposlouchala, ale z chaty se žádné zvuky neozývaly. Kromě křupání sněhu pod nohama Þóriho, záchranaře z Reykjavíku, vládlo všude naprosté ticho. Nic. Dokonce i vítr zadržel dech, jako by mu po nedávných bouřích došly síly. V uplynulých týdnech se tlakové níže na meteorologických mapách úhledně řadily do fronty jedna za druhou. Nakonec už Jóhanna před každou před-